

Å REISE MED SJELEN

Neale Donald Walsch hadde for en god del år siden en grensesprengende ut av kroppen opplevelse.

Her kan du lese historien med hans egne ord.

Er det mulig for mennesker å "reise" til andre sfærer? Kan vi faktisk forlate våre kropper – eller, for den saks skyld bli i dem – og erfare andre virkeligheter?

I *Himmelske Samtaler*, bok 2, sies det:

"Du er en Guddommelig skapning, i stand til å ha flere enn en erfaring på en gang – og i stand til å dele ditt Selv inn i så mange Selv du måtte ønske.

Du er en skapning av guddommelig størrelse som ikke kjenner noen grenser. En del av deg velger å kjenne deg selv som den identiteten du for øyeblikket erfarer. Likevel er ikke dette i nærheten av grensen for din væren, selv om du kanskje tror det er slik."

i første etasje av huset vårt, forlot jeg min kone midt i vår opphetede diskusjon, avviste henne med en viftende hånd og forsvant inn på soverommet mens jeg smalt med døren.

Jeg kastet meg ned på sengen i ytterste frustrasjon og så, mens jeg stirret opp i taket, begynte jeg å gråte. *Jøss*, tenkte jeg, *hvorfor kan vi ikke bare komme overens med hverandre? Hva skal til for at folk skal komme overens?*

Jeg hadde allerede to mislykkede ekteskap bak meg og klarte ikke å finne ut hva jeg gjorde feil. *Hva skal til?* spurte jeg Gud. *Hva kreves for å være lykkelig?*

Jeg snudde hodet inn i puten og klynket, "Vær så snill, Gud. Hjelp meg. Jeg ønsker ikke å være slik

støvsuger og klarer å dekke fluen med enden av slangen. Vedkommende sier: "OK. Skru på." og noen skruer på støvsugeren. *Følelsen fluen ville ha er nøyaktig slik jeg følte det.* Jeg lå på magen og følte det som jeg bokstavelig talt ble sugd opp fra madrassen på et kort sekund. Det tok fullstendig pusten fra meg.

Øynene mine ble skremt åpne og enda mer skremt over å se at jeg svevde over min egen seng og så ned på det som så ut som en stor klump med leire, formet, meislet og modellert for å se nøyaktig ut som meg. Men det var ikke meg, sa jeg til meg selv, for jeg var *her oppe og så ned*. Dessuten var det ikke noe liv i den kjente formen på sengen. Ingen livsenergi. Det var livløst.

Min første store innsikt om denne hendelsen hadde akkurat, i det

"Herre Gud, jeg er ikke den kroppen! sa jeg til meg selv. Jeg er dette. DETTE. Jeg er denne . . . entiteten, denne . . . energien . . . som nå OBSERVERER den kroppen."

Men finnes det noe slikt som et "vindu mot evigheten" som vi kan se igjennom og som vi kan bringe minner tilbake fra?

Svaret er ja. Et rungende ja.

Jeg snakker av erfaring.

Om kvelden 8. januar 1980 hadde min daværende kone og jeg en voldsom krangel. Det var utvilsomt min feil. Det var det vanligvis på den tiden. Jeg var ikke en særlig enkel person å leve med. Jeg ønsket å være det. Jeg ønsket virkelig dypt å være det. Men det virket som om jeg rett og slett ikke fikk det til, ikke klarte å komme i mål på det området.

I dag husker jeg ikke en gang hva uenigheten handlet om. Så ubetydelig var den. Antagelig handlet det om hvis tur det var til å gå ut med søppelet. Hvem vet? Det jeg kan huske er det som skjedde etterpå. Det er noe jeg aldri kommer til å glemme.

Mens jeg trampet ut av TV-stuen

som dette, en mann som krangler for ingenting. Hjelp meg. Hjelp meg. . ."

Helt utslitt falt jeg i dyp søvn. Det var som om noen hadde trukket ut en kontakt og tappet meg for all energi. Jeg ga bare slipp og følte at jeg sank dypt ned i madrassen, inn i puten. Jeg husker den siste tanken jeg hadde før jeg gradvis forsvant.

Dette kommer til å bli mitt livs dypeste søvn.

Og det ble det.

Et eller annet sted midt inne i det – det kan ha vært etter en time eller et minutt eller halve natten, ikke vet jeg – ble jeg vekket av en merkelig følelse. Det føltes som om jeg ble sugd rett ut av sengen. Har du noen gang hatt følelsen av at du faller ut av sengen? Det var omtrent som det – bare omvendt. *Oppover*, ikke ned.

La meg forsøke å forklare det på en annen måte. Se for deg en flue som sitter helt stille på et bord. Så kommer noen med en slange koblet til en

øyeblikket, gått opp for meg.

Herre Gud, jeg er ikke den kroppen! sa jeg til meg selv. Jeg er dette. DETTE.

Jeg er denne . . . entiteten, denne . . . energien . . . som nå OBSERVERER den kroppen.

Hvor enkelt dette enn måtte høres ut nå, så var det i det øyeblikket en stor åpenbaring for meg. Inntrykket fra denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi det ikke bare var et konsept eller en teori. Det var noe jeg *erfarte* der og da.

Ikke før hadde jeg tatt denne innsikten innover meg før jeg oppdaget at jeg ble snudd rundt slik at jeg vendte mot taket, og så – med en *svish* – fløy jeg rett igjennom taket og ut av rommet.

Jeg befant meg umiddelbart på et mørkt sted som så ut som en tunnel, og så følte at jeg ble dyttet eller trukket gjennom denne tunnelen i en sinnssyk fart. Det var overhodet ingen følelse av frykt mens dette pågikk, bare en følelse av utrolig høy fart.

Snart så jeg en liten strime av lys litt lengre fremme, og jeg visst at det var mot dette lyset jeg nå raste av gårde. Strimen av lys ble større og større til jeg følte at jeg på en måte spratt ut av tunnelen og ble skutt inn i selve lyset.

Her følger noe interessant. Jeg var i lyset og likevel virket det som jeg var utenfor lyset og betraktet det. Jeg husker med sterke følelser at det nesten var umulig å se på det fordi det var så utrolig vakkert.

Jeg vet ikke riktig hvordan jeg skal forklare at et lys kan være vakkert, for et lys er et lys, ikke sant? Bortsett fra at dette lyset var vakkert. Kanskje hadde det noe å gjøre med hvordan jeg *følte meg*. Jeg vet ikke, jeg bare vet at lysets skjønnhet var noe jeg ikke var i stand til å romme. Det var bare for stort, for vidunderlig for en menneskelig bevissthet å romme. Jeg følte meg liten, flau. Jeg husker jeg tenkte . . .

”Jeg følte meg vugget og omfavnet, og lyset omsluttet meg nå og fløt meg mykt inn i sitt sentrum. All tristhet forlot meg. Til og med anger forsvant. Jeg følte meg healet, gjort hel. Min sjel var fylt med takknemlighet, hjertet mitt sprekkferdig av kjærlighet.”

Nei, ikke jeg. Jeg er ikke verdig en tilstedeværelse i dette lyset. Jeg er ikke verdig å se dette. Med tanke på alt jeg har gjort, alle de mørke flekkene på min sjel, alle gangene jeg har sviktet meg selv og andre – jeg er ikke verdig.

Så følte jeg meg skamfull fordi mine tanker rundt alle de tingene fikk meg til å huske dem enda bedre. Og jeg skrek i min skam og min skyldfølelse. Jeg skalv i tårer. Hvorfor hadde jeg ikke klart meg bedre? Hvorfor hadde jeg tatt de dårlige valgene så mange ganger? Jeg var genuint lei meg. Mer angrende enn jeg noen gang kan huske å ha vært. Så ble jeg fylt – i det eksakte øyeblikk ble jeg fylt – av en følelse jeg ikke kan beskrive. Når som helst jeg leter etter ord, så virker det ikke som om det finnes noen som passer. Når jeg tenker på det nå, vil jeg si at det var som om jeg hadde fått fred, sann fred, total fred for første gang i mitt liv. Det følte som om en enorm, forsiktig finger vippet hodet mitt oppover med en berøring på kinnene mine. Og jeg hørte disse ordene buldre gjennom hjertet mitt:

Du er perfekt akkurat slik du er. Du er vakker hinsides beskrivelse og jeg elsker deg helt uten betingelser. Du er mitt barn og jeg er svært fornøyd med deg.

Jeg følte meg vugget og omfavnet, og lyset omsluttet meg nå og fløt meg mykt inn i sitt sentrum. All tristhet forlot meg. Til og med anger forsvant. Jeg følte meg healet, gjort hel. Min sjel var fylt med takknemlighet, hjertet mitt sprekkferdig av kjærlighet.

Så ble jeg fylt med min andre innsikt: *Jeg vil aldri bli tilgitt for noe av det jeg gjør.* Uansett hvor trist jeg er over en handling eller beslutning, uansett hvor mye jeg angret. Jeg vil ikke bli tilgitt. *Fordi tilgivelse ikke er nødvendig.* Jeg er et Guds barn, et avkom av det guddommelige og jeg kan ikke søre eller ødelegge det guddommelige på noen som helst måte, for det guddommelige er helt ute av stand til å bli ødelagt, å bli såret. Jeg vil alltid være akseptert i Guds hjerte og hjem,

og vil ha tillatelse til å lære gjennom mine feil, tillatelse til å bli mer og mer Den Jeg Virkelig Er gjennom en hvilken som helst prosess jeg måtte velge, selv om det betyr å ødelegge meg selv og andre. For jeg og andre kan heller ikke ødelegges. Vi bare tror det er slik.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Når jeg mottok denne innsikten, opplevde jeg umiddelbart å være i en tredje virkelighet, raskt omringet av millioner, nei – hundrevis av millioner med små . . . *energipartikler* er den eneste måten jeg kan beskrive dem på. De var overalt. Foran meg, til venstre for meg, bak meg, til høyre for meg. For meg så de ut som små celler eller perler, hver av dem med sin egen form og farge.

Og fargene! Jøje meg, fargene var slående, fantastisk, åndeløst vakre. Det blåste blå, det grønneste grønne, det

rødeste røde og de mest fantastiske kombinasjoner og nyanser jeg noensinne har sett. Og det sier ikke så rent lite, for du skjønner – jeg er fargeblind . . .

Så for meg var dette et fantastisk skue.

Nå danset disse cellene med farger foran meg og overalt rundt meg. Når de danset foran meg et skimrende teppe av skjønnhet som dekket alt – som *var Alt*.

Da visste jeg at det jeg så var Essensen av alt Liv. Det var livet i sin sub-sub-sub-molekylære form. I sine minste partikler. I sin kjerne. Sin rot. Og her kommer noe jeg observerte som er fascinerende.

Når jeg betraktet disse cellene med fantastiske farger danse og skinne foran meg, la jeg merke til at de forandret seg! Det virket som de blinket av og på, at de ble svelget av seg selv og så kom til overflaten igjen i en annerledes form og annen

farge. Når de forandret form og farge, så forandret alle cellene rundt dem også form og farger for å tilpasse seg. Og cellene rundt disse cellene gjorde det sammen, slik cellene rundt *de* cellene, osv. Jeg innså at det hele var et konstant forandrende, alltid tilpassende, for alltid sammenbundet puslespill. En pulserende, vibrerende mosaikk av ren energi.

Min væren fløt over av en lengsel etter å berøre disse ufattelige vakre partiklene, en lengsel etter å bli ett med dem. Jeg ønsket å blande meg med dem. Å smelte inn i dem. Jeg vet ikke hvorfor. Det var et indre rop, en indre lengsel som følte i roten av meg selv.

Jeg forsøkte å bevege meg fremover for å komme nærmere. Men for hvert skritt jeg tok trakk mosaikken seg tilbake. Jeg tenkte jeg skulle ”snike meg innpå” dem, lure dem til å tro at jeg skulle ta et skritt fremover og så, plutselig, kaste meg til den ene siden. Det virket ikke. Jeg kunne ikke lure matrix. Det forsto hver av mine minste bevegelser. Det *forutsa* dem faktisk.

”Nå oppdaget jeg at jeg sto ansikt til ansikt med en enormt stor bok. Den så like stor ut som den største boken jeg noensinne hadde sett. Nei, dobbelt så stor. Tre ganger så stor. Den så like stor ut som hundre Manhattan telefonkataloger limt sammen. Og på hver side – på hver side – var et tilstrekkelig antall små typer til å fylle tusen leksika.

Når jeg sto foran dette berget, kom stemmen tilbake som jeg hadde hørt når jeg var omsluttet av lyset. Den sa på sin mildeste måte, nesten innyndende, men uten å gjøre narr av meg:

OK, Neale, OK. Du har søkt hele livet etter svar. Du har søkt og søkt og din leting har vært virkelig, den har vært ekte, det har vært en ærlig søken etter sannhet. Så, her. Her er svarene.”

© NASA, ESA, Hubble Heritage Team - hubblesite.org

Jeg greide rett og slett ikke å komme nærmere, og begynte å gråte. Sorgen over denne avvisningen og fornektelsen var mer enn jeg trodde jeg kunne bære. Men så forsvant sorgen brått når min tredje innsikt ble vist meg: Jeg klarte ikke å komme nærmere energien fordi jeg var energien! Når jeg beveget meg, så beveget også den seg. Selvfølgelig! Jeg var allerede forent med den!

Alt er En Ting. Det er kun En Ting, og det finnes Ingen Ting som ikke er del av den Ene Ting.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var

et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Nok en gang, så snart jeg hadde forstått det ble jeg fjernet fra den virkeligheten. Nå oppdaget jeg at jeg sto ansikt til ansikt med en enormt stor bok. Den så like stor ut som den største boken jeg noensinne hadde sett. Nei, dobbelt så stor. Tre ganger så stor. Den så like stor ut som hundre Manhattan telefonkataloger limt sammen. Og på hver side – på hver side – var et tilstrekkelig antall små typer til å fylle tusen leksika.

Når jeg sto foran dette berget, kom stemmen tilbake som jeg hadde hørt når jeg var omsluttet av lyset.

Den sa på sin mildeste måte, nesten innyndende, men uten å gjøre narr av meg:

OK, Neale, OK. Du har søkt hele livet etter svar. Du har søkt og søkt og din leting har vært virkelig, den har vært ekte, det har vært en ærlig søken etter sannhet. Så, her. Her er svarene.

Så bladde sidene forbi meg som om de ble blåst liv i av en gigantisk tommelfinger, eller ble blåst på av en eller annen hellig vind. Sidene fløy raskt forbi, hele dokumentet ble eksponert. Side for side innenfor et nanosekund. Og likevel var jeg i stand til å lese og absorbere hvert eneste ord på hver eneste side.

Og da visste jeg. Jeg visste alt som noensinne var å vite, alt som er å vite nå og alt som kommer til å ville vites. Jeg forsto universets kosmologi og hemmeligheten i alt i livet. Jeg så enkelheten i alt. Den totale og elegante enkelheten.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Det var min fjerde innsikt. Og jeg husker jeg sa, når bokens siste side blåste forbi og det tunge omslaget lukket boken . . .

Selvfølgelig.

Det er alt jeg sa. Sempelthen . . .

Selvfølgelig.

Så våknet jeg. Jeg var tilbake i kroppen min og den føltes tyngre enn jeg noen gang hadde kjent den. Det virket som om en liten finger veide et tonn.

å bry meg om det. Faktisk føltes det fantastisk, oppkvikkende. Så skrudde jeg på det varme vannet og sto der og så det strømme ut av dusjhodet og over kroppen min.

Jeg følte det som jeg var Ett med vannet, Ett med dusjhodet, Ett med flisene i dusjen. Jeg følte det som jeg var Ett med alt og jeg innbilte meg at det må være sånn det er når man går på hallusinogene stoffer. Jeg spredt fingrene mine og presset håndflaten mot veggen – og forventet full ut å gå rett igjennom flisene, fordi jeg kunne *se flisenes molekyler og molekylene i min hånd*, og jeg innså at det å gå igjennom vegger bare handlet om å plassere min faste materie der den faste materien til veggen *ikke var*. Det ville være enkelt for hvem som helst med *innsikt*. Det vil si, evnen til å *se inn*.

Jeg fortsatte å absorbere vannet i dusjen og kjempet for å huske hva jeg hadde lest, hva jeg hadde sett i boken. Jeg kalte den Den Store Boken, og nå strevde jeg med å huske så mye som et eneste ord jeg hadde sett der.

litt kjøligere luften på andre siden av dusjforhenget. Det føltes som om jeg hadde fått en flaske med friskt, sprudlende vann over meg. Det føltes kriblende og sinnet mitt var vid åpent. Jeg husker jeg tørket meg og tenkte hvor merkelig det var at jeg kunne føle hver eneste fiber i det håndkleet.

På jobben den dagen lurte alle på hva jeg ”gikk på”. En person stirret på meg når jeg kom og sa til slutt: ”Hva har skjedd med deg? Du ser tjue år yngre ut.” Jeg sa: ”Gjør jeg?”, og hun svarte: ”Du skulle se ansiktet ditt.”

Følelsen av å være ”i denne verden, men ikke av den” ble hos meg i flere uker. Den forsvant gradvis ettersom tiden gikk, men holdt seg der på et visst nivå ganske lenge. Og i alle år etter den dagen, helt til dette øyeblikket, kan jeg gjenskape følelsen og den tårevåte gleden i opplevelsen ved bare å huske på den.

Den er min, min til odel og eie, den er min til å erfare på ny når som helst jeg måtte ønske det. Stemmen hadde rett.

”Og da visste jeg. Jeg visste alt som noensinne var å vite, alt som er å vite nå og alt som kommer til å ville vites. Jeg forsto universets kosmologi og hemmeligheten i alt i livet. Jeg så enkelheten i alt. Den totale og elegante enkelheten.”

Jeg ønsket å strekke meg over til nattbordet og finne en penn og papir så jeg kunne skrive ned det jeg akkurat hadde opplevd, slik at jeg kunne huske det, så jeg kunne bevise at jeg hadde opplevd det. Men jeg klaret ikke å bevege armen. Alt jeg kunne var å blunke med øynene.

Så, en siste gang, hørte jeg den stemmen, min Spesielle Stemme, som hadde kommet til meg i denne drømmen, denne reisen, denne, denne . . . hva det nå enn var. Og stemmen sa:

Det er ikke nødvendig. Tror du du vil glemme det som har skjedd? Du kan likevel ikke bevise det, og det behøver du heller ikke. Sannheten kan ikke verken bevises eller motbevises. Den bare er.

Så sovnet jeg.

Jeg våknet neste morgen i en oppstemt tilstand. Jeg danset inn i dusjen og skrudde på vannet og ble truffet av en ladning kaldt vann uten en gang

Så sa stemmen til meg . . .

Det er ikke meningen du skal vite.

. . . og jeg forsto at hvis jeg forsøkte å bære alt jeg hadde fått lov til å se i mitt bevisste sinn, så ville jeg ”brenne” strømkretsene. Det ville simpelthen være for mye, hva skal jeg kalle det . . . *elektrisitet* . . . for mye *energi* . . . å ha på en så liten fysisk plass som i min hjerne.

Så ble jeg fortalt:

Bare vit at du vet. Og vit at alle andre også vet. Og at alt du behøver å gjøre når du trenger å huske noe spesielt i et spesifikt øyeblikk er å påkalle visdommen inne i deg. Du vil huske.

Følelsen det etterlot meg med er for utrolig til å beskrives. Jeg sto i dusjen i tjue minutter og det føltes som om jeg var oppmerksom på hver eneste dråpe vann som traff meg. Når jeg gikk ut av dusjen, ble jeg møtt av den

Jeg vil aldri glemme det.

Så, det jeg av erfaring kan fortelle deg er dette: Å reise med sjelen er ikke bare mulig, men skjer hele tiden. Vi reiser alle slik. Absolutt alle. For ikke en eneste sjel blir igjen med en kropp, uten forløsning, fra fysisk fødsel til fysisk død.

Når en sjel faktisk forlater kroppen, enten i søvne, i det noen vil kalle for ”transe”, i meditasjon eller bare i et øyeblikk når du går i skogen (eller går inn i et baderom), er det ingenting å være redd for og ingenting å bekymre seg for, å være flau over eller ha motvilje mot å snakke med andre om.

Faktisk er det bra å snakke med andre om det. For dette er Øyeblikk av Nåde, og når vi deler erfaringene med hverandre berører vi verden med deres under, og deres magi og kraft til å forandre liv.

Denne artikkelen er oversatt fra Engelsk av Susanne Helgesen - www.tobeone.no